

България®

**Из Манифеста към българския народ
на Цар Симеон II по случай влизането му в
пълнолетие, 16 юни 1955 г.**

Напускайки Родината, аз не абдикирах от българския престол.
Поради това и по силата на Търновската конституция,
аз и сега съм обвързан с тежката мисия, предопределена ми
от Провидението.

Извънредно издание на БНФ (Инк), списание "Борба" и вестник "Национален ПОДЕМ"
АПРИЛ-МАЙ 2001 г.
бесплатно издание

КОНСТИТУЦИЯ на БЪЛГАРСКОТО ЦАРСТВО

Формата на държавно управление и правата на човека по Търновската конституция

Конституцията е върховен закон на всяка държава. Тя е общественият договор, който утвърждава основните принципи за нормалното функциониране на обществото. На първо място това се отнася до държавното устройство и правата и задълженията на гражданите. По тази причина конституцията, като обществен договор, трябва да бъде прецизна и категорична в определенията си, изключващи двусмислие, водещо до непрекъснати тълкувания от оторизираната за тази цел институция.

Такава прецизност в определенията си до голяма степен, за разлика от днешната, притежаваше Търновската конституция (1879-1946). Със своята категоричност на конституционните текстове тя респектираше и вменяваше безусловност, което по безспорен начин създаваше сигурност за гражданите, за техния спокойен съзидателен труд.

Позволяваме си, в потвърждение на застъпената теза, да цитираме съдържанието на отделни членове на Търновската конституция, които по форма и съдържание, по безусловност и недвусмисленост са образци на парламентарна мъдрост, вложена в нея при съставянето ѝ.

Глава II, член 4:

„Българското княжество е монархия наследствена и конституционна с народно представителство.“

С този текст България се характеризира от една страна като „монархия“, от друга – като „конституционна“ държава и от трета – като държава с „народно представителство“. Това утвърждава

съществуването на държавен глава и на народно представителство, и на Конституция, като три свързани помежду си елемента.

Текст ясен! Категоричен! Недвусмислен, изключващ разнозначия и необходимост от тълкувания.

Глава IV, член 27:

„Регентството се състои от троица Регенти, които се избират от Велико Народно Събрание.“

Текстът е безусловен и категоричен! От Велико народно събрание и никой друг! Следователно Министерски съвет при никакви обстоятелства не може да уволнява и назначава Регенти, както не може да уволнява и назначава държавния глава. Всички такива действия, извършени от Министерския съвет, са противоконституционни и дадените пълномощия на когото и да било в този смисъл не могат да породят правни последици, а и действията на упълномощените (назначени) лица – също. Такива действия – противоконституционни – са извършени от правителството на г-н Кимон Георгиев през 1944 г. Някои заинтересувани политици и юристи се мъчат да конституционализират това деветосептемврийско безобразие, което откри пътя на комунистическия терор в България, позовавайки се на чл. 47 от Търновската конституция, но този член няма и не може да има приложно поле в разглеждания случай, защото, пак повтаряме, конституционният текст е ясен, недвусмислен и категоричен – Регентите се избират, а не назначават от Велико народното събрание, а не от Министерския съвет.

Глава X – за законите, чл. 47:

„Ако би държавата да се заплаща от някоя външна или вътрешна опасност, а Народното събрание не би могло да се свика, то само в такъв случай Князът по предложение на Министерски съвет и под общата отговорност на министрите, може да издава наредби и да прави разпореждания, които имат задължителна като закон сила. Такива извънредни наредби и разпореждания се представляват за одобрение на първото свикано след това Народно събрание.“

Невероятно ясен и прецизен текст, не пораждащ никакво съмнение кога и в какви случаи Князът влиза в прерогативите на Народното събрание. Да се позоваваме на този текст и да вменяваме правото на Министерския съвет да уволнява и назначава

царе и регенти, да изменя формата на държавно управление или да преотстъпва територии е вандалщина спрямо действащата конституция.

Глава XII, дял I, член 57:

„Всичките български поданици са равни пред закона. Разделение на съсловия в България не се допуска.“

Дял III, чл. 67

„Правата на собствеността са неприкосновени.“

Дял VI, чл. 77

„Частни писма и частни телеграфически депеши съставят тайна и се броят неприкосновени.“

Заштитава ли днес действащата конституция тези права? Категорично НЕ. Никой днес не може да бъде сигурен, че кореспонденцията му не се контролира и че телефонните му разговори не се подслушват.

Глава XIII, дял I, чл. 87 (за Обикновеното народно събрание)

„Представителите представляват не само своите избиратели, но и целият народ. За това те не могат да приемат от своите избиратели никакви задължителни за себе си инструкции.“

Всички тези и други текстове на първия български основен закон прехвърлят столетието и днес със своята актуалност ни задължават не само да ги сочим като образци на законотворческа мъдрост, а и да се борим за възстановяване на Конституцията, която ги е утвърдила.

Не е законен референдумът от 1946 г.

„Когато страната е окупирана от съветската армия, когато терорът вилнее с пълна сила, когато никой не е сигурен за живота, честта и имота си в утрешия ден, когато конституцията е сведена до къс непотребна хартия, не може в никакъв случай да се говори за обективност, а още по-малко за законност на един проведен плебисцит за формата на държавно управление.“

Ал. Дърводелски,

член на президиума на БНФ (Инк.)

“Наистина, отечественофронтовският референдум от 1946 г. е пример за политическо насилие, срамно петно, което трябва

да бъде изчистено от най-новата ни история. Иначе би било странно да реституираме, да реабилитираме невинните жертви на „народния“ съд, нещо, което РПБ подкрепя! – а да оставим без внимание тогавашните изстъпления.”

Ал. Спиридонов, председател

на Републиканската партия в България

Из писмо на д-р Г. М. Димитров до Зафир Петров, юли 1971 г.

Зафир Петров е български политически емигрант в Германската федерална република, близък сътрудник на убития в Пазарджишкия затвор Борис Арсов и негов заместник в Българския революционен комитет в изгнание – Западна Европа.

Драги Зафире,

“Нека ти кажа, че макар и нашата организация и Демократическата партия дори – най-монархическата в миналото – гласуваха за република през време на плебисцита, ние имаме специална точка в програмата на Българския национален комитет, че трябва да има нов плебисцит или Велико народно събрание за решаване на въпроса дали България трябва да бъде република или монархия, когато народът ни бъде свободен и независим, защото плебисцитът през време на съветската окупация не е законен и конституционен акт. Както виждаш, ние нямаме никакво намерение да предрешаваме въпросите за формата на държавно управление, които са прерогативи само на свободната воля на народа ни, ние в чужбина имаме само една единствена задача – да се борим за една свободна, независима и демократична България.”

Из Манифesta към българския народ на Н. В. цар Симеон II

Като пръв гражданин на България и в името на институцията, която представлявам, заявявам тържествено, че за мен всички Българи са равни и че ще одобря и подкрепя всяка инициатива, която е в съгласие с Търновската конституция и си поставя за цел освобождаването и преуспяването на България...

Бих искал да видя нашата страна без касти и без класи, с

нов обществен строй, при който да съществуват възможности за всекиго...

Ние ще имаме нужда от много благоразумие и търпимост. Нуждаем се от правомъстие, а не от отмъщение...

Няма да допусна една шепа хора да ме възпрепятстват да работя днес за **освобождението** и един ден да изпълня завета, който Баща ми преди години ми оставил: с преданост, вярност и любов да служа на българския народ...

* * *

Съвременната монархия е форма на държавно управление, която е призована да проведе социални реформи и да постигне справедливо разпределение на благата, като ѝ гарантира всички свободи, за да има цялостна политическа стабилност. Тя, при конституционно управление, опиращо се на избрано чрез свободни избори Народно събрание, не може да стане оръдие в ръцете на една или друга група, чиято единствена цел е личното облагодетелстване за сметка на народа. Конституционната монархия е инструмент в служба на народа и двигател за икономическо благосъстояние и социална справедливост, както беше в България, когато Търновската конституция бе в сила.

Ние пледираме за монархия, водени не от носталгия и сантименталност, а заради нейните преимущества и практическата ѝ като форма на управление, която най-добре отговаря на специфичните български условия.

Бъдещето на България без монархия, при републиканска форма на управление (пред очите ни е) води до авторитаризъм и създава предпоставки за диктатура. Единственият изход на нашия народ към една демократична форма на управление е монархическата институция. Но тя няма да дойде случайно. Необходимо е чрез вота си на предстоящите парламентарни избори да създадем условия за нейното възстановяване по парламентарен път.

БНФ (Инк.), „Борба“, в. „Национален ПОДЕМ“

БЪЛГАРИЯ – РЕПУБЛИКА БЕЗ СОБСТВЕНО БЪДЕЩЕ

Проблемът „избори“ бе загърбен панически бързо след приключването им. Бе скрит. Заменен бе с проблема „корупция“, тиражиран подозрително масово във всички български медии. Но и двета проблема имат обща база. Същата, която стои зад беззаконието, безработицата и престъпността, където корупцията е само съпътстващ елемент. Същата, която обуславя икономическия срив и продължаващото обедняване, колабирация още в ембриона си дребен и среден бизнес, запазването на монополизма, пропълждането на инвеститори несвързани с управляващите среди – в т.ч. и на принудително останалите след 1944 г. извън Родината българи, масовата емиграция и липсата на оптимизъм спрямо възможностите на властта за реални промени. Това не са „временни затруднения“ заради югоембаргото и войната в Косово. Свидетели сме на трайна тенденция, базирана върху продължаващата диктатура на държавната пирамида над обществото и на силата на структурата ѝ, която не позволява да се осъществят демократични промени. Реакцията на избирателите бе категорична – те оттеглиха доверието си към начина на управление в България.

Поводи за очаквано масово участие на гласоподаватели в изборите бяха: голямата подкрепа, получена от СДС-ОДС в началото на 1997 г., предвижданото „затягане на редиците“ на БСП; участието на нови партии – Евролевицата и „Гергъовден“; гласуването за конкретни кандидати аз кметове. Не бяха предвидени обратните тенденции. Но можеха ли да бъдат оценени и огласени, когато участващите в управлението партии са заложници на структурата, в която се реализират?

Оказа се, че в изборите са участвали „1 139 000 человека по-малко в сравнение с предходните местни избори (3 950 000)“ – БНР „Хоризонт“, 18.X.1999 г. Или по-конкретно до урните са отишли 2 811 000 от 6.9 млн. гласоподаватели (40,739%). Почти 60% българи упражниха правото си да не гласуват. СДС-ОДС получиха малко над 800 000 гласа, БСП и коалиция – 719 000,

ДПС – 231 000, БЕЛ – 194 000, без да се отчитат недействителните бюлетини. Четирите по-големи парламентарни партии взеха 1 944 000 гласа. ВМРО, Гергъовден, Народен съюз и другите по-малки участници – 866 000 гласа, с 65 000 повече от доминиращата СДС-ОДС.

Притеснени от слабото участие среди лансираха последователно в информационните средства, че: избирателите са със 700 000 по-малко от официалните данни – т.е. 6,2 вместо 6,9 млн. (въпрос, който не беше повдиган при предходните избори. Излиза, че тези хора са напуснали страната след пролетта на 1997 г.); започнаха да изваждат цифрата 1 139 000 (без да я оспорват) от броя на участниците в парламентарните избори през 1997, вместо от предишните местни избори (1995 г.); появиха се съобщения за гласували 3,2, после за 3,5 млн. избиратели... При балотажа медиите замъглиха всичко, свързано с броя на избирателите, чието количество падна под 40% от правоимашите, и под 34% от цялото население – 8 230 000.

Целта на еклистиката с цифрите бе двойна – да се покаже на Запада, че зад водещата партия има близо милионна подкрепа и второ, че парламентарните сили като цяло се базират на активна поддръжка от над 54% гласоподаватели. После темата бързо бе заменена с тази за корупцията – поредната тема-менте: заобикаляща основните проблеми; безопасна за властта на управляващите; удобна за отстраняване на „непослушните“ и за затягане на управленската дисциплина; достатъчно шумна, за да отклонява общественото внимание в ялова посока.

При последните избори се преплетеха две явления. От една страна, тежката икономическа ситуация и продължаващото обедняване на народа, от друга – ниската политическа активност. Логичен е въпросът: нима българинът не желае да промени и подобри живота си?! Отговорът е еднозначен, но явно хората не виждат възможност да изменят нещо в България и не намират смисъл в безнадеждна разходка до избирателните урни. Кои са причините?

Първо, българите нямат право като не гласуват да отхвърлят кандидатите, предложени в партийните листи, за които и да е изборни длъжности, да отстранят правителството, да изискат вре-

менно управление, което да насрочи нови общи избори, или да измени изборните правила според актуалните нужди на обществото. Това тяхно право – да изразят волята си като не гласуват и при по-малко от 50% участвали във вота избиратели да наложат нови избори и необходимите проблеми, бе отменено от Конституционния съд (КС) още преди последните президентски избори. Отмяната продължава да действа и забранява на българските граждани да се намесват в управлението на собствената си страна (освен ако не подкрепят листата на конкретна партия или коалиция). Тази ситуация регламентира абсурдната възможност, че ако само един човек в страната гласува, то предпочтето от него лице ще бъде напълно законно избрано, например за държавен глава и главнокомандващ. Но тя укрепва и властта на партиите като заставя българите да търсят промени единствено чрез тях. Липсата на алтернатива за електората изкуствено повишава гласовете, особено за големите партии и съсредоточава повече власт в партийните централи, поставяйки ги в монополно положение спрямо по-ниските етажи на партията и членската ѝ маса.

Това е и втората предпоставка, която отблъсква хората от избирателните урни – че властта в страната е партийна. Тоест, че се осъществява от партиите, или по-точно от техните ръководства. За да участва един субект в държавното управление (в структурите на държавата) – НС, президент (и президентство), МС, КС и надолу по пирамидата, трябва да е обвързан с конкретна партия, осигуряваща си като минимум (според досегашната практика) над 150 000 гласоподаватели. Количеството, гарантиращо коалиционно партньорство, избираеми места в листата на някоя коалиция, няколко второ-трето-степенни поста в централната власт, както и възвлови места и нерегламентирани привилегии в администрацията и икономиката на местно равнище. Практиката от последните 10 години в България доказва, че независими кандидати не се допускат във властта. Още на изборите срещу тях се поставят други „независими“ претенденти от парламентарните сили, които отклоняват от гласовете им, аз да не прескочат регламентираната (от парламентарните партии!) бариера за класиране. Като правило подстановите „независими“ кандидати са включени на избираеми места в партий-

ните листи на други изборни райони и безпроблемно заемат местата си в НС. По подобен начин се постъпва и с извънпарламентарните партии. Срещу „по-опасните“, с потенциал за широка подкрепа, се създават партийни групи, членуващи в парламентарните коалиции, които носят почти същите наименования и изпомпват електората на извънпарламенарните. Получава се затворен кръг, при който действията на НС, МС, президент, КС и т.н., напълно зависят от ръководствата на парламентарните партии, защото от тях зависят имената, включвани в избирателните листи – от президент до служител. Но тъй като кандидатите в тези листи се подбират изключително според личната им обвързаност с партийните ръководства, те не отговарят на изискванията на обществото и отблъскват хората от участие в избори. Заедно с това самото поведение на политици и управници не предразполага избирателите към гласуване. Защото независимо от личните си качества те получават всички ограничения на партийните възможности и действия, което слага печат и върху поведението им, и върху действията на цялата власт. Затваря ги в партийни рамки. Това конфронтира обществото с властвящите. Защото то има стратегически цели, желае дългосрочни гаранции за изпълнението им, което да осигури в реалистичен период от 2-3 десетилетия стабилност на последователно национално замогване. А партийното можене се ограничава само в близки цели заради мандатността, смяната на конюнктурата в НС, срока на живота на едно правителство и т.н. Извън възможностите му е реализирането на стратегически задачи, затова планирането им остава в сферата на пожеланията и партийната демагогия. Освен това партийната власт изисква шефовете в партиите да бъдат и държавни такива, като заемат поне ключовите позиции в законодателната и изпълнителната власт. Това, от своя страна, заставя функциониращите държавници да отделят от времето, което нацията им плаща, за да се занимават единствено с проблемите на България, за лично партийна дейност, носеща явни и скрити дивиденти от партията, в която членуват. Едва ли има данъкоплатец, в случая български народ, който да желае заплащащата от него дейност да се изпълнява половинчато, кое-то на практика е чиста кражба.

Недостатък на партийната система на управление е и фактът, че затваря политическото съперничество в тесните граници на междупартийните борби за надмощие (и то в рамките на НС!). Това оставя в страни действителните национални проблеми и пътищата за решаването им, зависещи от динамичното противопоставяне на социалните групи. А понеже размерът на партийните интереси не може да покрие този на социалните формации, недоверието и негативизъмът към управлението на държавата и личностите, участващи в него, придобиват масов характер. Хората започват да търсят решения за нуждите си извън компонентите на властта и извън страната.

Третата значима предпоставка, която стои между доверието на обществото и изборните урни, е тоталитарната структура на държавата. На върха е пирамидата на НС. От съотношението на групите в него, от явните и тайни споразумения между централите на партиите в НС, зависи изборът и поведението на президент, премиер, МС, КС и т.н. (а когато най-популярната партия има над 50% присъствие в НС, диктатурата ѝ е законна (!) и укрепяна от изпълнителната власт, представителната, съдебната и т.н. Това освен всичко друго предопределя и налага подмяна на държавните интереси с тези на доминиращата партия). НС определя законите и вида им, законосъобразността на законите, зоните и степента на приложението им. Едновластно, няма институция, която да балансира и коригира решенията на НС, ако една социална група или дори част от нея търпи загуби от тях, ограничаващи приходите на нацията в конкретни стойности: за самите потърпевши, като намалява жизнения им стандарт, покупателната им способност и увеличава податливостта им към рисковите социални групи и участието им в тях; увеличавайки необходимите бюджетни разходи за намаляването на негативните обществени явления (което пък укрепва монопола на държавата над обществото); като намалява производството и качеството на стоките, които са приоритет на потърпевшата социална общност, а оттам – на целия БВП и т.н.

В момента авторитетът на парламентарните групи, т.е. на НС, се крепи върху 30-тина процента от избирателите (което не трябва да се бърка с резултатите от местните избори) и продъл-

жава да пада. Във връзка с конкретни обстоятелства броят им може да варира до 2-5%. Това не променя факта, че поне 70% избиратели нямат свои застъпници във властта и преки лостове да ѝ влияят, освен силовите: стачки, гражданско неподчинение, негативизъм към държавата (не към страната и нацията!), бойкот на данъчната система (която и без това е с регресивни, пресиращо високо стойности) и т.н. Срещу това управниците (предимно чрез главния си лост – изпълнителната власт) активизират препресивните възможности на държавата, включително до уж безобидните нива на демагогията (на българина му пречели моралът (?!), робската психика (?!), мързелът (?!), предателството (?!) и т.н., но не и условията, в които живее!), саморекламата (решенията и действията на ЕС и НАТО, включително поканите за членство, се представят като успехи на МС и НС) и откровената цензура. Същевременно вместо активна политика за стопански напредък, създаване на условия за частния бизнес, откриване на работни места, закриване на губещите предприятия, загърбване на псевдосоциалните мероприятия – т.е. политика за максимално ограничаване на загубите и увеличаване на личното и националното богатство, общественото недоволство се тушира чрез вземане на държавно-контролирани външни заеми, които се трупат (за десетилетия напред) върху гърба на същото това общество. Тези действия на управниците, които умислено експлоатират и страхът на Запада от взрив на социалното напрежение у нас, цели да бетонира положението им на глобални посредници между нацията и ЕС и да гарантира незаменимостта, облагат и печалбите им.

В подкрепящите НС днес 30-тина процента (28% за НС, 161% – против, 11% – въздържали се: MBMD, в. „24 часа“, 2 март 2000 г.), влизат представителите на: крупните финансови и производствени среди; едрите собственици с администраторите и подчинените им; държавните ръководители, служители, администрация, чиновничество; профсъюзните централи и служителите им; парламентарните партии от ръководствата до функционерите в низовите им структури; сенчестите групировки и мафиотските организации. Тоест върхушката и служителите на най-силните политически, стопански, административни и силови кръгове в

България, заедно (поне) с по-голямата част от семействата си. Стремежът на тези среди е да запазят командващото си положение на разпоредители на ресурсите в страната (трудови, технически, сировинни, информационни, финансови, политически и т.н.), да гарантират и увеличават печалбите си, използвайки средства от всичко чрез законови и покрайзаконови лостове, които (формата на законите, степента и начинът на прилагането им) са приоритет на тяхното и на крепящото се на тях НС, МС и пр. Но те нямат предпоставки и желание да влагат национални (!) средства в чужд, не личен техен бизнес (например в малкия и средния). Защото това ще погълне субсидии и ще намали динамиката на собствените им печалби, ще създаде икономически и политически независими от „тяхната държава“ обществени групи, които ще започнат да търсят правата си в стопанската и управленската сфери.

Самовластното и неподлежащо (реално) на корекции от обществото управлещество на НС е безценно и за свързаната с комунистическото ни битие финансова олигархия, която в годините на „народната власт“ и особено в периода 1985-1996 г. източи националните средства от страната. (За величината им можем да съдим косвено от публикациите за разкритията в Германия за изнесените от ГДР капитали между 1985 и обединението ѝ с ГДР. Според тях ШАЗИ, с „внушението“ на съветските служби, е прикрило следите на повече от 800 милиарда федерални марки = 400 милиарда US долара. Но е необходимо да се има предвид, че освен „подбудителите“, които са същите, България е с двойно по-малко население от ГДР и не е изкуствено тъпкана с капитали „витрина на социализма“. Неизвестни са и българските възможности за износ на средства, защото от 1989 г. Министерството на ресурсите и държавните резерви е в дълбока нелегалност – не се говори за него, не се знае статутът, структурата, министърът. Просто то изчезна от погледа на обществото, без да е преставало да съществува. И въпреки че е трудно да се определи стойността на изнесените капитали, е ясно, че официалния външен дълг на България е само малка част от тях. В тази плоскост едва ли е случайно ежегодно „напомняното“ от 1993 г. решение на директорството на швейцарските банки, че „всяко

демократично правителство може да изиска и да получи сведения за банковите сметки“ на лица и организации, които са ощетили националните интереси по време на тоталитарния и последвалия „мътен“ период. Единствен отзук от решението на швейцарците бе, че след огласяването му темата за източните от България капитали и извършителите стана табу за националните медии.) Тоталитарната финансова олигархия, разполагаща минимум с повече от сто милиарда US долара (организирани в пирамидални структури от фирми из цял свят, които изграждат икономическа и политическа стена около България) не желае и не допуска външни капитали в страната, освен ако няма решаващ роля в употребата им. Тя добре разбира, че нейната цена зависи от възможността ѝ да владее самостоятелно България, за да я ползва като свой залог и гаранция. Без това капиталовата ѝ сила (смешно малка и пред мошта на Запада, и пред присвоените от КГБ средства, с които е свързана) не би струвала дори толкова, колкото е стойността на финансите ѝ. Затова тя ревниво пази командните позиции и хората си в страната и не допуска чужди (не нейни) малки и големи капиталовложения, които ще застрашат монопола ѝ.

Действащата в България държавна структура (схема 1) е „помпа“, създаваща активни условия за изсмукване на средства от икономически и законово зависимите българи и преливането им в лични придобивки и сметки, в т.ч. и в чужбина, за да се избегнат „излишни“ данъчни усложнения. (Според статистиката (НСИ), българите са обеднели (средно за 8 230 000!) с 2,36 лева през последното тримесечие на 1999 г. спрямо същия период на 1998 г., като доходите им са нараснали с 1,7%, разходите – с 3,72%, предимно заради увеличените от държавните монополи цени. Същевременно са принудени да се лишават от храна! – в. „Труд“, 17 февруари 2000 г. Освен това към разходите трябва да се добави най-малко и пакета с уж еднократните, но ежегодни увеличаващи броя и тежестта си налози и такси, искани от държавата.) Заедно с това структурата не позволява стопанска инициатива на отделната личност, за да придобие самостоятелност и излезе от контрола ѝ (включително и чрез създаване на нови мощни партии, които ще са извън нейното управление). И

не на последно място, тя постоянно укрепва поразклатената от събитията през последното десетилетие власт на държавата над общество – бави демонополизацията и приватизацията, запазва контролни позиции в уж приватизираните предприятия, налага всевъзможни данъчни утежнения при вихрещ се законов и административен хаос, изкуствено завишава командната роля на изпълнителната власт чрез надзорно-разпоредителната ѝ функция над бюджета (още при приемането му на база 1 долар = 1,85 лв., долларът бе на ниво около 1,95 и надмина 2,20 лв. – курс, който поддържа до днес без перспективи за спадане. Като добавим изкуственото равенство марка = лев, при реално по-скъпа марка, и пропадащата икономика, става ясно, че увеличението на заплатите е дребен буфер срещу заложени инфлация и ценови бум и опит да се въведе достатъчно парична маса, която да осигури оборота и печалбите на монополите) и т.н. ~~опашко~~ ~~външно~~ ~~външно~~ Държавата не се различава съществено от периода между 1944 и 1989 г. Само мястото на ЦК на БКП в държавната пирамида се зае от НС. А служителите в ЦК са подменени пак с назначавани (но още в изборните листи и без право да се оспорват от избирателите) служители на централите на парламентарните партии, заменили фракциите в БКП. Защото тази държавна структура (наложена от Сталин в края на 1944 г.) е създадена за страна-сатрапия на метрополията (СССР), в която нацията се държи в безпомощно състояние, а управляващите са напълно зависими от прищевките на центъра (ПБ на ЦК на КПСС), без чиято помощ е невъзможно да задържат властта си. При нея не се допуска обществото, изолирано и подчинено, да е коректив на държавата. Затова **съществуването ѝ е невъзможно без външни корективи** – официални и неофициални. На тази база (и след споразуменията за разширяване на ЕС и свиване на руското влияние в Европа до границите му от 1920-1939 г.), бе съвсем естествено българските управници да поверят съдбата си в ръцете на новия център. Срещу „услугата“ (необходимостта) измолиха по-благ поглед към бакиите, забърквани от тях и запазване на структурата, обезпечаващо личните им позиции. Затова до днес (независимо че след 1989 г. бяха подменени някои участници) в структурата на българската държава, в елементите ѝ и в цялост-

тното ѝ действие няма промяна. Изглежда, точно силата на тази структура не могат да проумеят западните експерти, които продължават да се чудят, че а-ла европейските ни закони не действат в уж демократична България.

Структурата на държавата по старому изиска остра поляризация на общество и съсредоточава властта и облагите в ръцете на тесен кръг хора. Според в. „Сега“ (януари 2000 г.), цитиращ изследване от декември 1999 г., 85% от българите са бедни (спрямо условията в България, не в другите страни!), а 7% харчат толкова пари (в страната, не се знае харчът им в чужбина!), колкото 70% от населението. Коментарът е излишен и се вижда, че между 15 и 30% имат относително редовен, стабилен, достатъчен или голям доход. Този процент се покрива с поддържащите НС (под 2,07 млн.). Но поради голямото разслоение в групата, подкрепяща парламента, законовия, правния, данъчния хаос и липсата на реални перспективи се наблюдава оттегляне на доверието в средите на интелигенцията и в по-ниските стъпала на служителските, чиновнически, административни и стопански среди, които живеят трудно. Реално става очакването, че при следващите избори за НС във вота ще участват около 1/3 от избирателите – 2,3 млн. (при гласували в местните избори 2,811 млн.) с подкрепа за парламента под 25% (1,725 млн.). Това само ще преразпредели местата в НС, защото в България няма 50-процентна граница на участие, от която да зависи валидността на вота и промяната на правилата. Но с времето ще намаляват както броят на гласуващите, така и разликата между бъдещите парламентарни групи на СДС и БСП. Затова предсрочни избори ще има, ако СДС иска по-голямо мнозинство в следващото НС, синьо правителство и желание да поеме негативите от своето и парламентарното управление. И няма да има, ако СДС реши да се скрие, като вкара приблизително равна парламентарна група с тази на БСП, за да раздели с нея (и цялото НС) гнева на нацията и отговорността за нерешените проблеми. Ходът за разделяне на отговорността с другите парламентарни сили е „печеливш“ и във външнополитическо отношение, като оправдание пред Запада за нефункциониращите реформи – факт, породен от невъзможността на недемократичната структура да

осъществи демократични промени. В това е и причината властниците да жънат отрицателна обществена подкрепа за действието си, растяща съпротива и масов спад на гласуващи.

Рокадите в НС няма да променят дискриминационните действия срещу обществото, защото те не зависят от личността на учащищите във властта, от желанията и мирогледа им, а от структурата, в която живеят. Тя пречи да се решат проблемите в отделните елементи от държавната и обществената сфери – независимост на съдебната система, работеща законова система, здравна, административна, на културата, науката – която и да е. Тя е естествен враг на прогреса поради модела си, в който властта няма обществен коректив и налага едноличните си решения чрез команди и наказания, които чиновниците ѝ налагат по същия начин върху населението. Този заповеднически тон ясно личи във всички действия и разпоредби на законодателната и изпълнителната власт, стопанските звена, сферата за „услуги“. Структурата не допуска стопанско развитие извън „опеката“ на държавата, което да направи излишна приската ѝ намеса, превършайки я в координатор на националните усилия за напредък. Същевременно всякакви подобрения и усъвършенствания вътре в системата ѝ само засилват репресивните качества и тоталитарността ѝ. Затова тя е пречката за пазарната икономика, стабилизацията, замогването и пр., и единствена причина и генератор на бедите в България (схема 1), държейки я в политическо и стопанско подчинение и външна икономическа изолация.

Срещу днешната тоталитарна парламентарно-партийна държавна структура в България стои мощта на демократичната държавна структура (схема 2), която осигурява действаща конституция, работеща законова система и **законност**, независимост на съдебната власт и защита в държавата и социалната сфера на интересите и на парламентарните, и на извънпарламентарните сили и личности. Тя гарантира: баланс в обществото и в действащото управление, като уравновесява партийното самовластие на НС с политически и икономически независими институции, което позволява на извънпарламентарното мнозинство да участва градивно в националния диалог; дългосрочност (стратегичност) на националните цели и реализирането им (което е

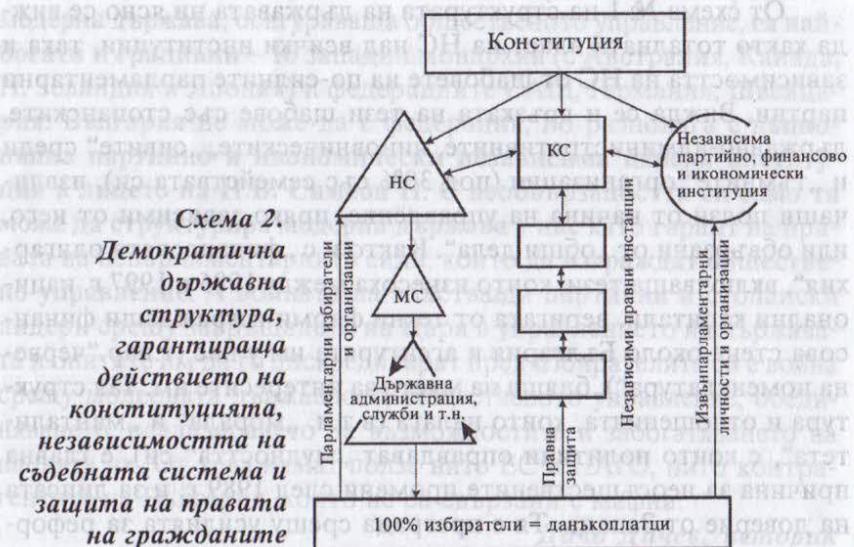
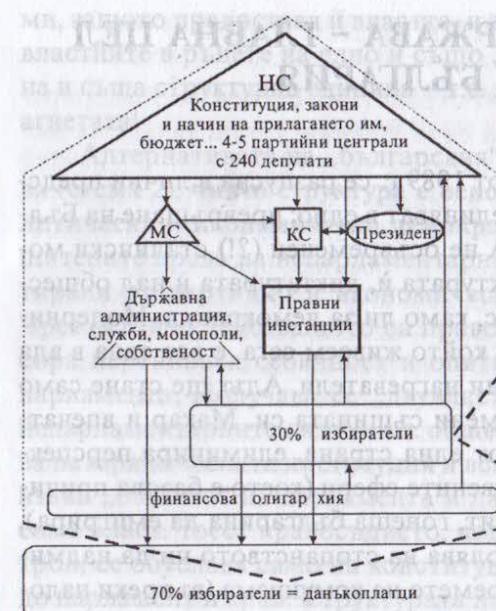
приоритет на независимата институция); приемственост в действията дори на партийно-антагонистични правителства и защита на правата на всеки човек; политическата и икономическата демокрация, осигуряващи забогатяването на нацията. Същевременно структурата изключва узурпиране на властта от личност, партия или коалиция по демократичен път. Такова устройство имат най-богатите западни страни – монархиите. И федерации – САЩ, Германия, Швейцария, при които балансът между двете независими управи – федералната и тази на отделния федерат (щат, провинция), осигуряват демокрацията. Макар бавно, по този път е тръгнала и Русия с губернската система, чрез която в бъдеще да създаде градивна обществена структура.

Но при западните демокрации е съществено, че имат и многовековна приемствена (непрекъсвана) държавност. Това липсва на бившите соц. страни и може да бъде преодоляно като възстановят монархиите си, чиято съвременна форма носи както желаната от народите им демокрация, така и традицията на държавността, която те загубиха преди десетилетия (не случайно преди повече от четри години парламентът на Унгария даде мандат на Ото фон Хабсбург – наследникът на унгарския престол). Такава стъпка е особено необходима за България, което е свободна едва от 1878 г., независима от 1908 г. и обездържавена отново през 1944 г. Надеждата за реални промени след 1989 г. остана химера. Никое управление не премахна международните ограничения пред нея, декларирайки, че тя е „универсален наследник на Царство България“. Без такова решение България не може да ползва правата и равноправието, които е завоювала до 1944 г. Същевременно тя не би могла, дори изкуствено, да бъде превърната във федерация заради целостта си – национална, социална, икономическа и величината на ресурсите си – трудови, териториални и т.н. От друга страна, ограниченията на битуващия в границите на България затворен модел не позволяват на обществото или на част от него да осъществи демократична реформа на държавната структура. Но нацията, която не се ограничава в рамките на страната, има нужните сили. Царската институция в лицето на Н. В. цар Симеон II, е този необходим политически и икономически независим елемент, чрез който може да

се изгради демократичната система в България. Други варианти (като изключим силовите – форми на диктатура) са неосъществими по различни причини, а преследването им само ще удължи българската агония, съхранявайки тоталитарната структура.

Притежавайки необходимите елементи за изграждане на демократична структура и активната подкрепа на обществото за реализирането ѝ (изразява и чрез отказ от участие в избори), тази стъпка се превръща в задължителна и единствена за България. Тя се подкрепя от Запада, защото: премахва негативите и създава условия за стопански възход, което ще освободи световните финансово институти, ЕС и НАТО от задълженията, трупани от страната ни; превръща България в печеливша част от европейската икономика, реализираща приходи и за себе си, и за контрагентите си. Но такава перспектива има своите противници: гузните за деянията си срещу нацията през годините на комунизма и печелещите от сегашната антидемократична ситуация. Има и колебаещи се (поради незнание, неразбиране, неградивна носталгия, страх от промени), които е добре да си припомнят, че в заможните страни и бедняците са богати, а в бедните – и богаташите са бедняци. И още, че определението пред името на страната не храни и не създава условия за растеж. Може НС да реши през България пет пъти да стои съчетанието „демократична република“ и политиците ни ежеминутно да го повтарят в средствата за информация (както и правят), но това няма да промени живота в нея. Само демократичната държавна структура е в състояние да създаде градивна база, да гарантира стопански растеж и да превърне страната в център на разпиляната българска диаспора. А това е осъществимо при наличието на политически, финансово и икономически независима институция. Тя е във възможностите единствено на Царската институция и на Н. В. Симеон II, чийто държавнически, дипломатически и лични качества са добре познати и уважавани от най-мощните организации и страни в света.

Дично Дичев
IX.2000 г., София

МОДЕРНАТА ДЪРЖАВА – ГЛАВНА ЦЕЛ ПРЕД БЪЛГАРИЯ

Емоционалният взрив от 1989 г. се разпусна в лични представи и желания, които се обединяват в едно: превърщане на България в **модерна държава**. А не осъвременен (?) сталински модел, което не променя структурата ѝ, диктатурата ѝ над общество и е бариера за прогрес, камо ли за демокрация. Модернизиране на модела от 1944, с който живеем сега, е все една вада да заменят дървата с лазерни нагреватели. Адът ще стане само по-ефективен, но няма да смени същината си. Макар и впечатляваща, такава козметика, от една страна, елиминира перспективата за промени в обществените сфери (което е базова причина, по-важна от тежкия ни бит, гонеща българина да емигрира). От друга страна, тя не позволява на стопанството ни да надмине „възможностите“ си от времето на комунизма (въпреки положителния технически скок). Същевременно отново стяга политическите и финансовите вериги около нацията, поразхлабени от промените в света.

От схема № 1 на структурата на държавата ни ясно се вижда както тоталната власт на НС над всички институции, така и зависимостта на НС от щабовете на по-силните парламентарни партии. Вижда се и връзката на тези щабове със стопанските, държавно-административните, чиновническите, „сивите“ среди и „тъмните“ организации (под 30% със семействата си), извлечиращи ползи от начина на управление, пряко зависими от него, или обвързани от „общи дела“. Както и с „финансовата олигархия“, включваща тези, които изнесоха между 1985 и 1997 г. национални капитали, веригата от техни фирми изграждащи финансова стена около България и агентурата им у нас (т. нар. „червена номенклатура“), бдяща на място за интересите им. Тая структура и отношенията, които налага (в т.ч. „морала“ и „мантилитета“, с които политици оправдават „мудността“ си), е главна причина за неосъществените промени след 1989 г. и за липсата на доверие от Запада. Тя е преграда срещу усилията за рефор-

ми, защото предоставя ѝ властта, и защитата на правата на подвластните в ръцете на едно и също „избрано“ малцинство в една и съща структурна единица – т.е. дава на вълка да се грижи за агнетата!

Алтернативата на „българския“ модел е **модерната държава** (схема 2), чиято структура е основата за реализиране на **политическа и икономическа демокрация**. Тя се базира върху защитените права на непарламентарните сили и личности, гарантирани от партийно и икономически независима институция. Чрез активно действащото си право на глас обществото балансира партийната себичност и опитите за монополна власт на парламента. Получава се „двувлластие“ на парламентарните и непарламентарните сили – т.е. **обществена власт**. Това позволява на **юридическата институция** и всяка нейна инстанция да стои извън „опеката“ на парламента и да бъде **реална трета независима власт**. Тоест правосъдието, подложено на двустранен контрол, се обуславя само на конституцията и е еднакво за всеки – до парламент и крал. Структурата на модерната държава гарантира обективно и стабилно управление на страната, законност и бърза реакция при решаване на стопански проблеми заради действените права на потърпевши и инициатори. Имено **страниците с модерна държава**, осигуряваща общественото управление, са най-богати и градивни – 16 западни монархии (с Австралия, Канада, Н. Зеландия и Япония) и федерациите САЩ, Германия, Швейцария. България не може да е федерация, но разполага с **национална партийно и икономически независима царска институция в лицето на Н.В. Симеон II**. С необвързаността си **само тя може да структурира модерна държава у нас** като гарант на правата на непарламентарните сили, които да изграждат **обществено управление**. А войната на властващи партийни и стопански лидери срещу завръщането на Царя в управлението на държавата и опитите им да го дискредитират пред избирателите си е война срещу модерната държавност, общественото управление, обединяването, реализирането на възможностите и забогатяването на нацията ни. От това нямат полза нито ЕС и НАТО, нито контрагентите на България, които не са свързани с мафии.

Дicho Дичев, историк

ПРОГРАМА ЗА ДЕЙСТВИЕ

За да станат българският страната ни богати и проспериращи, е нужно да се осъществи една задача – установяване на модерна държавна система в България, която да е в единодействие със задачите на обществото в близък и стратегически план, т.е. с проблемите на всяка отделна група, която го изгражда. Единствено модерната държава може да обедини всички национални сили, в т.ч. диаспората ѝ, и да не допусне нехармонични противоречия между отделните групи и слоеве, които да забавят или дори да спират развитието на България по пътя към установяване на стабилна политическа и икономическа демокрация.

Партийната държавност, която имаме днес, не може да представлява отделните социални групи (най-малкото, защото парламентарните партии не могат да покрият всички проблеми или цели социални общности, освен с думи и голи обещания) и не е в състояние да защитава нуждите им с конкретни действия. За това междупартийните противоречия в НС се превръщат в борба за власт между щабовете на парламентарните сили, в която се опитват да въвлекат целия ни народ. В партийния си egoизъм тези щабове, единодушно!, не позволяват на избирателите (водени от химерната представа, че „влияят“ върху управлението в страната) да гласуват за друго, освен за техните и чрез техните партийни листи. В името на това те (в единодействие със силите, които стоят зад тях) използват всички лостове, които им дава сегашният вид държавно управление, включително разбиването в зародиш на мощните национални и социални обединения, цензуриране, демагогията и т.н. По такъв начин те запазват „погоднишки“ управлението и разпределението му за себе си, удобната им тоталитарна държавна структура, правото самоволно да се разпореждат с националните ресурси, без да се съобразяват с нуждите на обществото, от което изземат функцията на градивна движеща сила. До нацията достигат само обещания за структурни реформи (на практика се стига само до ведомствени и вътрешноведомствени реорганизации), които са реално неприложими, докато държавната институция като цяло не се преструктурира в демократична. Същото се отнася и до законите – демократичните на вид, но неприложими в практиката.

От тази позиция произлизат целите, които е нужно да се постигнат в конкретен план:

Първо, установяване на партийно и икономически независима институция в държавната система на България, която да е гарант на правата на непредставените парламентарно сили и личности, които по днешни данни са над 70% от българските граждани. Нацията ни разполага единствено с царската институция в лицето на Цар Симеон II, която и като статут, и като практика е носител на тези качества. Всички други личности и идейни кръгове, включително в средите на диаспората ни, са обвързани с политически или икономически центрове, което ги превръща в непригодни за задачата, която трябва да изпълнят. Това се отнася и до президента като личност и като институция. Защото личността на президента винаги ще се избира по партиен принцип от средите на парламентарните партии и стоящите зад тях икономически сили, ще е тяхно оръдие и средство, което през периода на мандата си може да засили тоталитарността на властта, но не и да противостои като балансър на интересите на работодателите си. Още по-малко може да е гарант на правата на непарламентарната част от обществото. Съвсем различен е въпросът с президента във федерациите (САЩ, Германия, Швейцария), където отделният федерат (щат, провинция, кантон) има власт, която е независима спрямо федералната.

Второ, възстановяване на Търновската конституция, защото тя е национална българска конституция, един от върховете на демократичните достижения в света и нейни „близнаки“ работят успешно в две от страните с модерно държавно устройство – САЩ и Кралство Белгия. Философията ѝ е изградена върху принципите за защита на правата и достойнството на човека, природата, частната собственост и развитието на националното стопанство – т.е. създадена е за това, към което се стреми нацията ни и е кредо на държавите, с които искаме да бъдем. Същевременно днешната конституция на България е производно на комунистическите устави-конституции от близкото минало, не отговаря на целите, стоящи пред обществото ни, получегитимна е и много от членовете ѝ не работят поради разминаване с действителните условия в страната. Като добавим, че е ме-

ханичен сбор от параграфи без единна концепция, тя се превръща от опит за висш закон в средство за беззаконни действия.

Трето, обединяване на всички национални сили и личности, които изповядват доктрината за „модерна държава с действаща политическа и икономическа демокрация“ и са готови да я наложат с мирни средства. За да се избегнат противоречия заради различия, които биха се явили по въпросите за конкретния механизъм на работа, формата на пропагандиране или постигане на някои тактически цели, единодействие ще се гради само върху базата на общата цел и установяване на лостовете, които ще я направят реална. Тоест на базата на въпросите, които сближават, а не на тези, по които се различават. Всяка организация и личност ще запазят автономността и отговорността си при вземане и изпълнение на решенията си. При избори ще се прави координация на силите, при която организацията с най-много привърженици в една териториално-избирателна единица ще бъде подкрепяна от другите съмишленици, за да не се допуска безсмислено разпиляване на гласовете. Целта е в НС да има партийно независима, национална група депутати.

На тази база се поставят близките цели:

1. Координиране на предизборните и изборните действия на сродните организации, движения и личности в предстоящата избирателна кампания. Предоставяне на постоянно място във вестник „Национален ПОДЕМ“ на всяка от тези организации и личности за популяризиране на идеологията, дейността си, факторите и лидерите, които ги представляват.

2. Издигане на кандидатури от организацията и движенията, които да са обществено представителни, професионалисти и необвързани с бившите структури личности, изповядващи националните цели на движението. Особено внимание се отделя на БПЦ, пострадалите от терора и комунизма, организации за мирно съжителство, хуманитарна дейност и култура.

3. Издигане на група в НС, която да проведе националната политика на движението и да обедини съмишленици от другите парламентаристи за вземане на конкретни решения, които да направят възможно установяване на модерно държавно управление в България.

Национален ПОДЕМ

БЪРДА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

ПОКЛОН ПРЕД ЖЕРТВИТЕ МЪЧЕНИЦИ
паметник на жертвите на комунизма в Ниагара Фалс, САЩ,
построен от българската политическа емиграция

За контакти: представител на БНФ (Инк) в България - Гошо Спасов,
4470 Белово, ул. "Алабак" 21

Бърда
Сила
СУВЕРЕНИТЕТЪ

Печатъ: Отчество ООД